

ladelse til at udføre 200,000 Tons Sukker aarlig, uden at rammes af den almindelige Straftold. Denne Imødekommenhed har neppe sin egentlige Grund i Hensynet til Rusland, men skyldes langt snarere Konventionslandenes Ønske om at benytte Ruslands uhyre Produktionsmuligheder som en Slags Reserve, hvorfra Udførselen maaske til en vis Grad kunde reguleres efter Markedets vekslende Behov. — Spørgsmaalet Rusland indeholder imidlertid tilsyneladende en meget stor Fare for en Sprængning af Brysseler-Konventionen, og paa den nu i Februar Maaned afholdte Konference stod Deltagerne ofte overordentlig skarpt overfor hinanden i Spørgsmaalet om, hvorvidt Rusland nu under den herskende Knaphed paa Sukkermarkedet skulde have Ret til Udførsel af et endnu større Kvantum end hidtil.

Hvad angaar Brysseler-Konventionens Indvirkning paa Sukkermarkedet, er det klart, at den har været i Stand til at bringe Orden i det tidligere Anarki: — den vilde Konkurrence er forbi og med den de abnormt lave Priser, hvor man med Staternes Tilskud i Form af Eksportpræmier slog enhver Modstand ned; men til Gengæld er man ogsaa forsaanet for de stærkt opskruede Priser, der, — saa snart Konkurrencen var kvalt, tvang Publikum indenfor de beherskede Omraader til ikke alene at betale Krigsomkostningerne, men hyppigt ogsaa til at punge ud til Sammenparingen af en Kampfond til kommende Tider.

I og for sig har Brysseler-Konventionen selvfølgelig ikke været i Stand til hverken at forøge eller forringe Sukkerets Værdi, men den har virket i høj Grad beroligende og regulerende paa Priserne, idet den ved Truselen om Straftold har holdt Spekulationen og Konkurrencen indenfor rimelige Grænser; og for saa vidt vilde det være beklageligt, om den skulde sprænges; men dersom det skulde ske, have de senere Aars Erfaringer vist, at selv en Revolution som den, der i vore Dage fuldbyrdes paa Sukkerets Omraade, lader sig beherske, og Konventionen vilde sikkert snart leve op igen under en eller anden Form; et varigt Anarki som fra Slutningen af forrige Aarhundrede er utænkeligt; dertil er det alt for store Værdier, der staa paa Spil.

— — Og rolige og normale Prisforhold kunne nu en Gang ikke ventes, førend Hundredeaarets næsten stadig stigende Produktion og faldende Pris atter nærme sig til Grænser, hvor der bliver saa nogenlunde sikker Ligevægt mellem Fabrikernes Udbud og den store samlede Befolknings Efterspørgsel med Hensyn til Sukker.

Sukkerbeskatningen

før og efter 1908.

Saa vel ved Tolden som ved den indenlandske Afgift har man stadig søgt dog i nogen Maade at beskatte Sukkeret i Forhold til dets Kvalitet, og i tidligere Tid anvendte man som Regel „Amsterdammers-Standard-Prøverne“ til Bedømmelse af Sukkeret, idet disse Prøver efter stigende Lyshed i Farven betegnedes med en stigende Nummerrække, saaledes at Nr. 20 betegnedes ikke alene det lyseste Sukker, men, som man mente, tillige det fineste Sukker, idet man gik ud fra, at Varens Godhed voksede; efterhaandensom man nærmede sig til Farven for det helt hvide Sukker.

Grænsen mellem de eneste Beskatningssatser, der for nærværende spille nogen Rolle, var ved Toldloven af 1863 sat ved Amsterdammers-Prøven Nr. 18; men ved et Par Love af 1871 og 1873 blev denne Grænse mellem lysere og mørkere, raffineret og